

Август 2007

Поразгледах картата на Австрия... Върховете Гросглокнер и Гросвенедигер се оказаха пренаселени, а аз търсех нещо по-спокойно. Най-накрая боднах с показалец върху планинската група Анкогел, а тя е част от групата Хое Тауерн, към която принадлежи и австрийският първенец Гросглокнер. Целта ми беше да изкарам там около седмица и да опозная района. Не можах да намеря компания и тръгнах сам, а сега се чудя, защо ми трябваше зимата да ходя до Африка, а лятото... на Анкогел.

И Бог видя, че светлината беше добро и водата също беше добро и сложи гръмотевици и дъжд на небето. И дойде вечер, и стана утро - ден първи.

Маршрут: село Требесинг - хижа Бергфрид (1800 м). Денивелация 1000 м - 4 часа.

Станах рано. Хванах първия влак от Виена и бях в Шпитал ан дер Драу по обяд. Почти веднага поех с автобус за Требесинг, който ме изсипа в селото към 1 часа. Имах карта на района, но не съвсем. Тя започваше от връх Райсек, а там трябваше да съм чак на третия ден. До тогава - на автопилот и това, което си бях набил в главата по интернет през предните няколко дни. Носех около 15 кг раница със спален чувал, храна (светата троица - фъстъци, сушени плодове и шоколад), дрехи, вода и пантофи за ледник (котки). Изминах първите няколко километра по асфалт нагоре, но той води само до там, където свършва асфалта и това ме радваше - след около час бях до една дървена хижа и се започна с драпането. Зарадвах се също, че влизам в гора - от черното небе се сипеше ентузиазиран дъждец, а нагоре по билото трещяха гръмотевици. Подминах няколко дървени порти, които ограждат териториите за паша на добитъка. Те са вързани най-често с вериги, понякога с карабинери и понякога с други съоръжения - ако разбереш как, отваряш портата, минаваш през нея, издраскваш се на бодливата тел и след това пак я затваряш. Малко след втората порта изпуснах маркировката и се замотах за 20 минути, но през следващите няколко дни това се случи само още два пъти. 90% от пътеките в Австрия са по-добре маркирани и от най-добре боядисаните пътеки в България, а маркировката е червена и престанеш ли да я виждаш дори 10 минути - значи не си на прав път. Продължих да се спичам нагоре и след като бях изморен (от няколкодневно недоспиване) още преди да тръгна, получих леки схващания в краката. Но сякаш като по команда се появиха малинки, избоах няколко храста, изпих един литър вода и стигнах до по-полегато и открито място. Не съм броил колко пъти вадих и прибирах дъждобрана, над мен всичко пак се зачерни и затрещя. Когато се проясни хапнах още една ябълка и след още малко бях на хижата. Оказа се, че съм единственият гостенин, побъбрих малко с хижарката и дъщеря ѝ и след една вкусна чорба се метнах на нарочете.

И Бог видя, че светлината бе много и сложи мъгла на небето. И дойде вечер, и стана утро - ден втори.

Маршрут: хижа Бергфрид (1800 м) - връх Гмайнек (2600 м) - хижа Райсек (2280 м). Денивелация 1700 м - 9 часа.

Не вярвайте на това, което пише по интернет. Горният маршрут там е даден за 4 часа, но аз го гледах на картата и недоумявах - как? Имаше два варианта - този по билото не се минаваше (или поне под въпрос) без осигуровка и пак не можеше да е 4 часа, а другият включваше слизане до ~ 1500 м и приличаше на лек маратон. Още преди да тръгна се обадох на хижарката в Бергфрид, но тя не можа да даде информация. После питах и други, но хората тук общо взето си седят по домовете и не ходят до съседните хижи. Както и да е - тръгнах към връх Гмайнек, който бе първа спирка при всеки случай, а там щях да реша на място. Не знам по каква причина много от имената в района са леко психарски - Гмайнек може да се преведе като Подъл връх, Райсек е Откъснат връх, Тристен - Печален връх, а първенец в класацията е Гроселендшарте -

Пътепис: Три кръста в мъглата

"премка голямата мизерия". Душевадката над хижа Сандански ряпа да яде... Загубих се - стадо крави бяха полегнали преживяйки точно над маркировката, а тукашните крави са жълто кафяви на бели петна и с размерите на малък африкански слон. Другите живи същества, които срещях по пътя си бяха малки черни гущери, каквито съм виждал (с допълнителна жълта окраска) по време на дъжд и у нас. По някое време стигнах до една премка, а нагоре билото за Гмайнек се губеше в мъглата. Поех към върха и се ориентирах по ограда, която пази кравите от пропадане в пропастта на изток. Тук пасбищата понякога стигат до ~ 2500 м и след малко се отвори и пропасть на север. Продължих на запад, намерих маркировката и след още малко бях на върха. От Гмайнек се откривали чудни гледки - как ли пък не? Добре че можах да видя побития кръст на върха... Нямах никакъв начин до огледам късия кози вариант №1 до следващата хижа, така че се захванах с маратона. Към обяд изпих един топъл чай на хижа Колмайер (~ 1500 м) и след 10 минутна почивка поех към предстоящото спичане (спичане - посока нагоре, шпецване - посока надолу; от терминологията на доктор Никълъс). След час, час и половина времето ще се развали - каза един селянин, който си търсеше кравите. А кравите му били сиви и аз ги бях запомнил, така че упътих човека. Тогава не ми го побираше главата как времето може още да се развали, но селянинът се оказа прав. Пътят вървеше в страни на една малка река, минавах по склонове, подминавах водопади и пасящи крави, а двете накъсани била в страни се забулваха от мъгли. Истинският купон започна след езеро Росалм. От там има едно стръмно качване по камък към едноименната премка, а за по-ведро заваля силен дъжд и падна мъгла. Драпах нагоре по червената маркировка, дъждобранът ми оказваше само морална подкрепа, камъните бяха излъскани като пързалка и на няколко пъти краката ми пропадаха в дупки... И така до безкрай - нямаше никаква видимост, а проклетата премка все не идваше и не идваше. По някое време бялото на мъглата стана малко по-бяло и това ми даде сили за финала. Краката ми пак бяха схванати, но бях на премката. Спуснах се към хижата веднага и с облекчение видях огромната язовирна стена и първите признаци на цивилизацията. А там се проснах в хижа Райсек (да не се бърка с хижа Рай) пак сам на около 20 нара.

И Бог се почеса по темето, видя че нещо липсваше и сложи сняг на небето. И дойде вечер, и стана утро - ден трети.

Маршрут: хижа Райсек (2280 м) - връх Райсек (2960 м) - хижа Райсек (2280 м). Денивелация 700 м - 4 часа.

Още предната вечер казах на хижаря, че ще реша на сутринта дали оставам или не. Станах с усилия към 6:00 и погледнах през прозореца. Мъгла пъплеше по южните склонове от долу на горе, а дори и без да съм синоптик знам, че това не е добър признак. Закусих в очакване - след 15 минути заваля и дъждец. Всичко си идваше на мястото. Към 7:00 дъждът вече се лееше от ведро, вятърът биеше по австрийското знаме пред хижата, а мъглата закриваше всичко друго наоколо. Няма да пътувам днес - казах на хижаря и подремнах още 2-3 часа. По някое време погледнах пак през прозореца и тъй като поне дъжд липсваше реших да скокна до връх Райсек. Така и така нямах друга работа... Пътеката минава покрай дигите на двата язовира и след това се шмугва между два 2800-ника към премка с неособено сполучливо психарско име (Ридкопф - Блатна глава). Ручей се изсипваха от всякъде след ведрия утринен потоп, а цивилизацията заедно с хотела и зъбчатата железница оставаха в низините. Стигнах по изсъхващи камъни до втора премка - Калте Херберг (студен приют - с право), а от там до горе оставаха около 250 м денивелация. Склоновете на Райсек бяха бели от току-що навалелия снежец и за около 2 минути на юг се откри чудна гледка към някакво езеро. Всички други посоки бяха грижливо повити в симпатична мъгла и черни облаци. Спичането е единствения начин да не умреш от студ и през лека суграшица бях след 800 стъпки на върха. Когато усещам, че се напъвам за да стигна до някъде - броя стъпките си. Там се откри прекрасна гледка към втория мъглив кръст по маршрута ми, който беше заледен, заснежен, замръзнал и за... псуване - да

Пътепис: Три кръста в мъглата

не кажа по-силна дума. Последните записани в тетрадката гости бяха от преди три дни и от преди лошото време - метеоролозите го наричаха по научно "адриатическа зона на ниско атмосферно налягане". Едва след няколко дни ми казаха, че в хотела при железницата (на 10 минути от хижата) бил най-високият плувен басейн на Каринтия... Наядох се като алпийско прасе и се натъркалях по всичките нарове.

Бог понякога е и милостив. И дойде вечер, и стана утро - ден четвърти.

Маршрут: хижа Райсек (2280 м) - подсичане връх Тристен (2930 м) - хижа Гисен (2200 м). Денивелация 1000 м - 7 часа.

Щях да тръгна при всякакво време, а след обилната храна и разходката само до върха от предния ден, краката ми бяха в перфектно състояние. Нямахме сняг, нямахме вятър, почти нямахме дъжд, а мъглата беше само над 2600 м. Сложих самоходните обувки и потеглих рано към премката Блатна глава (~ 2600 м). Времето се държеше стабилно, а наоколо нямахме никакви кравари, които да си кажат тежката дума и прогноза. След още час се стига пак до язовир с огромна стена, по която продължава пътеката. Тази част на Алпите има едно безкрайно богатство - вода идва и пада от всякъде и не е чудно, че най-голяма дига и най-мощният ВЕЦ на Австрия са точно тук - на 20ина километра на север. Може да изглежда странно, но язовирите и техниката перфектно се сливат с дивотията на района, а като доказателство за тази дивотия вече четвърти ден не бях виждал нито един човек по високопланинските пътеки. След язовир Хохалм (~ 2300 м) единствената ми компания беше стадо овци, които изплашени от мен се качваха по пътеката над главата ми. Моля ви мили овци глупави да се махате от там и да не бутате камъни - им викнах на няколко пъти, но едва когато пътеката се разшири те ме пуснаха да ги изпреваря, след което през други вече по-сериозни възможности за каменопад подсякох (ама адски бързо) един стръмен склон и се качих на премката преди Тристен. Хапнах и се полюбувах на гледката на няколко малки езера в ниското. Тези неща бяха рядкост, а фактът че изобщо съм направил снимки граничи с геройство... Но продължих скромно по пътя си, извадих дъждобрана, ръкавиците, шапката и якето и започнах да ги редувам докато избира оптимален вариант. Малко преди Тристен излязох на билото, което се познаваше по това, че на изток мъглата изглеждаше съвсем бяла - нямахме камъни... тоест пропаст. След малко пътеката се раздели на две. Тази направо отиваше до горе, а другата го подсичаше. Реших, че изобщо няма смисъл след сто метра да видя още един мъглив кръст и подсякох, а източния склон на Тристен също е страшен каменопад и - най-опасната част от маршрута. Пътека тук е немислима, защото няма да оцелее и един месец, а всичко е хоризонтална импровизация по каменен сипей до следващата червена маркировка... Ако я видиш в мъглата. Е видях ги всичките и след обичайното шпецване и спичане стигнах някак си до портата Капониг. От там се спуснах по хлъзгави камъни на 300 метра на долу, а след малко се видя хижа Гисен. Но тя е на другия край на един огромен и величествен циркус и стигането до нея отнема поне два часа. Спрях за отмора, пийнах, налях вода, после хапнах, смених мокрите дрехи със сухи и продължих. След малко пак завалях обилен дъждец и пак намокри всичко. Дъждобранът ми се сцели на две педи на гърба и вече не оказваше и морална подкрепа. Но стигнах и до тази хижа. До нея води шосе, така че вътре ме очакваха свежи пиянски групички, стресирани готвачки и даже няколко електрически китари. Противно на плановете си реших да не оставам тук цели два дни и да потърся пак усамотение нейде в планината. Още повече, че след полунощ една шумна тълпа се плюсна на нарове около мен с въпроса - Ха. Тук вече спят? - Е... спяха.

На алпийският фронт нищо ново. И дойде вечер, и стана утро - ден пети.

Маршрут: хижа Гисен (2200 м) - връх Зойлек (3090 м) - хижа Шмидхаус (2200 м) - Малниц (1200 м). Денивелация 900 м - 9 часа.

Изнизях се бързо още преди пияниците да са събудили и потеглих към премка Малниц. Спокойствието на планината ме пое, крачките ми за половин час станаха уверени и сигурни въпреки вчерашния преход. Мазолите и раните, които се появяват (по петите при спичане и по пръстите при шпецване) престанаха да се усещат. Трябваше да се качат около 500 метра до първата премка, но пътеката беше твърде полегата. Първоначално не можах да си обясня тази мистерия, а после погледнах картата, видях сбръчканите хоризонтални линии точно пред премката и всичко си дойде на мястото когато влезнах в нещо като голям скален казан... да не кажа бидон... с отвесни стени на всякъде. Как ще излизаме от тук? - си говорех в множествено число като Ам Гъл, но заподскачах по камъните нагоре, минах още в ниското по някакъв фирн и най-накрая задрапах по права линия към една маркировка на 100 метра нагоре. Дали имаше криволичетца пътека до там - не знам, но бързо се оказах на червената боя и нещата вече изглеждаха малко по-симпатично. Отвесите вече бяха по-полегати, а след малко се видя спасителното въже, закрепено встрани на 40 сантиметрова пътечка по стена, която излизаше на премка Малниц. Искан да изкажа благодарност на Всевишния - при силна мъгла нямаше да се оправя, тъй като маркировката беше през 50 метра, а от долу не се виждаше изобщо къде е изходът. Най-накрая бях на ръба на казана, времето беше направо чудесно, откриха се гледки (и снимки) във всички посоки, даже в ниското се виждаше езеро Дьозен и хижа Шмидхаус. "Точно е време за Зойлек" си казах и речено - сторено. Отново заради каменопадите, пътеката подсича западния склон чак в ниското и по-равното, така че се спуснах като танк на долу, минах през някакви ледове и ламарини и после се качих към подстъпите на трихилядника. Зарязах раницата в една цепка, за да не я навали и извадих шапка, яке, ръкавици, екипирах се добре и с еднолитрово шише вода заподскачах нагоре по камъните. Гледката на стелеща се от долу на горе мъгла беше нещо познато и през нея се видяха силуетите на две момчета. Беше към 10 часа и те бяха първите туристи, потеглили от близката хижа Шмидхаус... и първите хора, които виждах в последните дни. Момчетата бяха под 20 годишни и като два пъти по-стар поех "шеф-ството". Походихме заедно и ги откъснах след стотина метра. Нямах ли раница, все едно си сложил криле, а освен това имах и добър тренинг... но по някое време мъглата откъсна пък мен със светкавична скорост. Минах покрай известния ръб Детмолдер (който води до най-високият връх в района - Хохалмшпице 3360 м), но на Зойлек вече едва-едва се виждаше третия мъглив кръст. Реших това да е и последният... Само след броени минути на разминаване видях колко хора са тръгнали от хижа Шмидхаус - поне 40-50 човека. Реших да не спя на тази хижа, а да се спусна директно към цивилизацията... и имах около 4 часа до влака. Обещавам от все сърце на колената си, че никога повече няма да спускам 900 м за 1,15 часа, но на Шмидхаус видях, че ми остават цели 2,30 часа до Малниц и позабавих темпото. Разминавах се с още десетки ентузиастични, дядовци с кучета на каишки и хижари с коне, а върху конете имаше тежки раници на мързеливи туристи и бали тоалетна хартия. Цивилизацията ме поглъщаше и след още 700 м и още един час бях в ниското. Загубих се за последно и по традиция на влизане в самото село Малниц, но вече нямаше какво да ме спре. Десет минути преди да тръгне влака бях на гарата, а все още беше мъгливо... и ръмеше. В главата ми също беше мъгливо, а някъде вътре проблясваха отраженията на три кръста - стърчащи дори без грам гледка от самото сърце на планината. Няма нищо по-хубаво от лошото време...

Бележка: Не съм набожен. Ама въобще. Само в планината.